

tooneelstuk, in den afgeloopen winter door haar gezien, maar zij wist niet meer hoe het heette en eigenlijk ook niet, of zij het in den Franschen dan wel in den Hollandschen Schouwburg had zien spelen; nu eens praatte zij van de Casuarie, dan weder van de Assendelftstraat. Hoe het zij, ze had den inhoud van het stuk verhaald, niet heel duidelijk, doch met veel vuur. Toen het uit was, had de verliefde vaandrig, met een blik op het blozende Mientje, gevraagd: „Maar juffrouw Dekker, kwam er in het heele stuk door niets van liefde?” En het juffertje, zonder aarzelen en zonder te weten dat ze iets grappigs zeide, had geantwoord: „Wel neen, mijnheer Hofland, want al de personen in het stuk waren getrouwd.” Daarover nu lachte men hartelijk, Mientje en Hofland een weinig verontwaardigd, het antwoord een beetje profaan vindend; Leentje uit volle borst, altijd tevreden wanneer men haar huldigde en dubbel voldaan nu zij er geen moeite voor had behoeven te doen; mevrouw Noordhuijs en Blijleven elkander aanstootend, met blikken van schalke verstandhouding. De oudelui hadden er schik in zoo vroolijk kwamen allen daar aan; men moest medelachen, alleen door hen te zien. Mevrouw slechts schudde even, goedig afkeurend, het hoofd toen zij de meisjes zoo zag lachen. Die twee ondeugende dingen mochten wel wat rustiger zijn, na er haar pas voor *f* 15.15 te hebben doen inloopen. Mientje had vroeger betoogd, en Leentje had het krachtig bevestigd, dat met een doorgefourneerd lot in de Haagsche porceleinverloting iedereen won, prachtige stukken, van twee-, driehonderd gulden en meer waarde; zij wisten het stellig en zeker. Zoo had mevrouw zich laten verlokken óók een lot te nemen, met, naar ze dien morgen vernomen had, een niet tot resultaat. En toen zij daarop de meisjes ernstig over haar valsche voorspiegeling had onderhouden, was door deze eenvoudig geantwoord dat men wel eens een heel, héél enkel keertje met een niet uit kwam; dat hadden ze wel geweten; maar het gebeurde hoogst zelden. Verder hadden zij zich om de zaak niet bekommerd. Eigenlijk, dacht mevrouw, was het haar eigen schuld geweest; zij had het beter moeten begrijpen dan dat jonge goedje.

Daar ging Blijleven weder plotseling aan het opsnuiven der lucht, met een boos gezicht. Het was weer mis; de parfumeriewinkel was weer in de buurt. „Hm! Hm!” klonk het tegelijkertijd vlak achter zijn rug, met een bekende stem, en „hm! hm!” met een onbekende stem er dadelijk op. Even draaide hij het hoofd om, en daar slopen ze voorbij, de mooie Betje Bijleveld met haar vriendin, vol ondeugende pret.

„Die verdekselde huisvrouw,” dacht Blijleven en retireerde langzaam in de van haar verwijderde richting, het gezelschap in het oog houdend. Maar daar klonk het weer, ditmaal aan zijn linkerkant: „hm! hm!” — waar ze zoo gauw van daan kwamen, was hem een raadsel. Hij schoof voort, tusschen de bezoekers, zich klein makend, steeds verder van het groepje en mevrouw Noordhuijs af; de roode linten van haar hoed zag hij zoo even nog; thans was hij ze kwijt. „De parfumerielucht gelukkig ook”, dacht hij en ademde vrijer — „dag Piet!” klonk het, aan zijn rechterkant, en hij zag nog even de twee